

heden er ingen udenfor. Naturligvis vilde der være ganske anderledes Gang i alt, baade i Produktion og Næringsliv, hvis Krisen ikke hærgede stærkt i nogle Fag og indirekte i andre. Men der er jo meget betydelige Fag, som er stærkt ramt af Krisen, der er Jernindustrien, Tobaksindustrien, Tekstilindustrien, Skotøjsindustrien, Beklædningsindustrien, smaa Fag som Handskemager- og Hattemagerfagene, store Fag som Møbelindustri, Pianoforteindustri, Sadelmager- og Tapetsererfaget, Børstenbindere, Kurvemagere, forskellige Læder- og Skindarbejdere, Sukkervare- og Chokoladearbejdere, Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere, Glasarbejdere, Papirarbejdere, Kartonagearbejdere. Det er da i hvert Fald et betragteligt Antal baade af Fag og i Retning af, hvad de repræsenterer af faglige Udøvere. Jeg tror, den højtærede Minister vil faa vanskeligt ved at opretholde, at disse og de, der jo yderligere vil kunne lægges til, kan betegnes som en forsvindende Del, der berøres direkte af Krisen. Var det mon ikke bedre at undlade den Slags Forsøg paa at overdrive nedad?

Fremdeles siger den højtærede Indenrigsminister, og dette opholdt han sig jo meget ved, at han vilde ogsaa skaffe Arbejde, det, man ønskede, var netop, at Folk skal arbejde, men, siger han — og dette er i Overensstemmelse med, hvad Landbrugministeren gentagne Gange har udtalt —, vi skal bort fra Prisaftaler, fra Priskurranterne, Overenskomsterne, de lønmæssige Aftaler. Jeg har aldrig i og for sig været i Tvivl om og heller ikke her lagt Skjul paa, at jeg meget godt forstod, at den Arbejdsløshedslov, som den højtærede Indenrigsminister gennemførte, indeholdt Paragraffer, hvis Formaal var at kunne anvendes som Løntrykningsparagraffer overfor Arbejderne. Det er ikke nogen Nyhed at faa at vide, hvad den højtærede Indenrigsministers Opfattelse er med Hensyn til Lønspørgsmaalet, det forstod vi, som sagt, meget vel ved den nævnte Lovs Gennemførelse. Vi skal altsaa ind paa en Tilstand, under hvilken Aftaler om Arbejdspriser ophører. Jeg ved ikke, om det alene skal gælde for Arbejderne, men jeg forstod, det drejede sig om dem. Det skal formodentlig ikke gælde for Skolevæsenet; jeg formoder, at den højtærede Indenrigsminister, da han hørte til paa det Sted, var meget vel tilfreds med, at der var baade en Lærerorganisation og et og andet, der gennemførtes ved Hjælp af den Organisation. Jeg antager

heller ikke, hans Krav vilde udstrække sig til noget saa fornemt som Lægerne og alle de mange andre, der har Organisationer, og som ved Organisationens Hjælp udøver Rettigheder. Men Arbejderne vil man altsaa berøve Adgang til ved Hjælp af deres Organisationer at tilvejebringe ordnede, ensartede, regulerede Arbejdsbetingelser for Fagenes Udøvere, de skal ved Hjælp af Sultepisken tvinges tilbage til en Tilstand Mage til den, vi oplevede for et halvt Hundrede Aar siden, tilbage til Tilstande som dem, man kendte i England, da Industrien begyndte, da fireaars Børn anvendtes i Kulgruberne, hvor Lønnen var nede paa det allerlaveste Minimum, og hvor alle Arbejdere levede den kummerligste Sultetilværelse. Det har ikke været mig ukendt, at et saadant Ideal foresvævede den højtærede Landbrugminister, og jeg forstaar ogsaa Grunden til, at den højtærede Indenrigsminister nu kaster sig i Brechen for lignende Anskuelser. Jeg tror dog, at den højtærede Indenrigsminister kommer til at vente noget, før den Tilstand indtræder. Jeg ikke blot tror det, men jeg ønsker inderligt, at han maa blive skuffet i Haabet om at opleve disse Tilstande. Hvad det har kostet Arbejderne at naa dertil, hvortil de nu er naaet, det ved alle Mennesker, der kan tænke; hvad de har bragt af Ofre for overhovedet at faa den anerkendte Stilling at skulle være med til at tale om, for hvor meget de skulde arbejde; hvad det har kostet af personlige og økonomiske Ofre for Arbejderklassen, i vort som i andre Lande, det ved naturligvis Arbejderne bedst, men ogsaa alle andre, der kan tænke, ved det, og de ved, hvad Betydning det har haft ikke alene for Arbejderne, men gennem dem ogsaa for hele Samfundet. Hvad er det dog for en Moral, at det skulde være en Lykke for Samfundet at have en Arbejderklasse, man vilkaarligt kan trykke længere og længere ned i Henseende til Leveniveau? Hvad er det dog for en daarlig Moral? Skulde det virkelig være god national Moral, at Arbejderne, fordi der ellers er Udsigt til Arbejdsløshed og Fratagelse af Understøttelse, skal tvinges til at arbejde for; hvad man maatte finde paa at byde dem? Det er Slavekaar! Det er Slavekaar, den højtærede Minister anbefaler at vende tilbage til. Danske Arbejdere er ved Hjælp af deres Organisationer og Sammenhold blevet frie Mænd, retmæssige Borgere i Samfundet, og den Ret, de har erhvervet sig ved et halvt Hundrede Aars Arbejde, lader de sig ikke fratage, om